

— որոնք ահա «բազմերանգ» են, կամ «նրկարակերպ» ոստայնանկուած հայ կանանցմէ. մանաւանդ որդան կարմրով (ՅՏ. ԿԹԴ. 265, '50): Ասողիկ կը պատմէ Աշոտ Ողորմածի համար՝ թէ մահուան ժամանակ «զկապուտ զարդուցն եւ զբազմականացն եւ որմոց տայր կարօտելոց» (181). ուր «բազմականք» դարձեալ բարձերն են, զորս «կարօտեալք» կրնային գործածել՝ բայց զահոյքներն անշուշտ ոչ:

Բարձերը բազմականաց չափ հին են. մեր նախարարը «բարձիչ» (այս է հնագոյն կոչումն՝) առաջի արքային... բազմէին» (Փաւս. 67): Պատուոյ նշան էր նկարէն ու հարուստ բարձերու վրայ նստիլը, յատուկ թագաւորաց, իշխանաց եւ հայրապետաց անգամ. որով այս բառը փոխաբերաբար նշանակեց նաեւ պատիւ կամ իշխանութիւն: Ասոնք սեղանին շուրջ թուով հաւասար էին հրաւիրելոց, որով Արշակայ տաճարին մէջ կային «ինն հարիւր բարձ» ըստ Փաւստոսի (67), կամ «բարձս չորեքարիւր» ըստ Մեսրոբայ (32, 39): Հոս բարձը գործածուած է փոխան ամբողջ բազմականին: — Ոսկերերանի թարգմանիչն իւր կողմանէ եւ բնագրէն անկախօրէն կը յաւելու տեղ մը՝ «տապաստակս եւ բարձս բազումս» ազնուականաց